

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **T. P.**
bytem x
zastoupený Mgr. Martinou Bolčákovou, advokátkou
sídlem nám. Jiřího z Poděbrad 1554/6, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor agend řidičů
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2020 č. j. 196/2020-160-SPR/11

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru agend řidičů ze dne 24. 6. 2020 č. j. 196/2020-16-SPR/11 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 20 456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce Mgr. Martiny Bolčákové, advokátky.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru

dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 1. 2020 č. j. MHMP 9238/2020PeV, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 4 písm. a), ust. § 4 písm. c), ust. § 24 odst. 1, ust. § 21 odst. 5 a ust. § 24 odst. 4 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na silničních komunikacích (dále také „zákon o silničním provozu“). Za spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu byla žalobci uložena pokuta ve výši 4 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítal, že v rámci přestupkového řízení se uplatňují obdobné zásady jako v právu trestním, kdy poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soud sp. zn. 6 Tdo 587/2015 – 32 ze dne 8. 7. 2015, kde soud posuzoval obdobnou situaci a dospěl k závěru, že k vyvinění řidiče příjíždějícího z vedlejší pozemní komunikace, jenž porušuje svoji povinnost dát přednost v jízdě, je třeba extrémní porušení povinností řidiče jedoucího po hlavní komunikaci. Měl tak za to, že k uznání spoluzavinění postačí menší překročení povolené rychlosti. Konstatoval, že pokud ve své obhajobě tvrdí, že poškozený výrazně překročil rychlost, tak musí být prokázáno, že poškozený rychlost skutečně nepřekročil. Žalobce si přitom byl vědom toho, že tento požadavek není absolutního charakteru, ne kdykoliv, kdy obviněný z přestupku tvrdí, že skutkový děj se udál jiným způsobem, tak se takto postupuje. Samozřejmě, když se jedná o tvrzení vysoce nepravděpodobná a kdy je zřejmá pouze snaha obviněného se vyvinut bez jakéhokoliv podkladu v objektivní realitě, vedla by přehnaná aplikace uvedené zásady k paralýze činnosti správního orgánu. Měl za to, že v jeho případě je (1) ze znaleckého posudku zřejmé, že poškozený jel rychlostí převyšující místní rychlostní limit, (2) škoda na zaparkovaných vozidlech odpovídá vyšší rychlosti nárazu a (3) vzhledem k padesátimetrové dohledové vzdálenosti rychlost poškozeného výrazně ovlivňuje podmínky vzniku nehody. Tyto skutečnosti tedy výrazně svědčí pro to, že spoluzavinění zvýšenou rychlostí poškozeného je možným, nikoliv vysoce nepravděpodobným, scénářem průběhu události, a to i s ohledem na to, že (4) zaseknutý otáčkoměr vozidla poškozeného odpovídá rychlosti 92 km/h. Navíc i vzhledem k další aplikaci (5) principu omezené důvěry ze strany žalobce vůči poškozenému.
3. Dále žalobce odkazoval na informace obsažené ve znaleckém posudku, kde znalec dospěl k závěru, že rychlost vozidla poškozeného byla vyšší než 50 km/h a e-mail od znalce, kde znalec konstatoval, že rychlost mohla být dvojnásobná. Nepřiměřenou rychlost vozidla poškozeného dovozoval ze škody na zaparkovaných vozidlech, do kterých vozidlo poškozeného následně narazilo. Hodnotil také dohledovou vzdálenost z vozidel, kdy měl za to, že poškozený mohl vidět vozidlo žalobce na vzdálenost 224m, a mohl tak zpomalit či dokonce zastavit. Poukázal též na zaseknutý otáčkoměr vozidla, což odpovídá rychlosti 92 km/h a argumentaci žalovaného k této skutečnosti označil za chybnou. Uvedl, že vzhledem k principu omezené důvěry, který se uplatňuje při aplikaci pravidel silničního provozu, je zřejmé, že rychlost, jakou jel poškozený, hraje při posuzování zavinění roli. Při nejistotě ohledně přesné rychlosti vozidla poškozeného měly dle jeho názoru správní orgány vycházet z varianty pro žalobce nejpriznivější.
4. Dále namítal, že v jeho případě nebyla naplněna materiální stránka deliktu, neboť pokud by poškozený nejel nepřiměřeně rychle, tak by jeho manévry byly bezpečné a nevyústil by v kolizi vozidel, jeho manévry tak nesplňuje požadavek společenské škodlivosti pro posouzení jako přestupku a neměl být jako přestupek vůbec klasifikován.

5. Měl za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné a vzniklo na základě nesprávného procesního postupu. Dle názoru žalobce správní orgány nezjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za další procesní pochybení označil neustavení znalce dle ust. § 56 správního řádu, nesouhlasil s tím, že by se jednalo o jednoduchou nehodu. Uzavřel, že se domnívá, že není jediným viníkem předmětné nehody.
6. Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že úvaha žalobce ohledně spoluzavinění a aplikace zásady „v pochybnostech ve prospěch“ je chybná, neboť ze spisové dokumentace nevyplyvá, že by poškozený jel nepřiměřenou rychlostí a žalobce nikterak neprokázal a nedoložil svá tvrzení ohledně překročení rychlosti poškozeným. Poukázal na to, že znalecký posudek pouze odhaduje a nemá tak žádnou důkazní váhu. Škoda způsobená na zaparkovaných vozidlech není dle jeho úřední praxe ukazatelem rychlosti motorového vozidla, neboť i nehody v malé rychlosti mají hrozivé následky a je tomu i naopak. Sdělil, že ohledně dohledové vzdálenosti je podstatné, že žalobce vjel do dráhy vozidla poškozeného náhle, což je zřejmé z absence brzdných stop v místě nehody a dohledová vzdálenost je tedy nepodstatná. Dále se vyjádřil k ostatním námitkám a závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.
7. Žalobce v replice doplnil další důkazy, zejména nahrávku telefonického hovoru mezi žalobcem a poškozeným a doplněk ke znaleckému posudku ze dne 19. 9. 2022, ze kterých opětovně dovozoval překročení rychlosti poškozeným.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
9. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 18. 10. 2022 právní zástupce žalobce a žalovaný setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích. K návrhu žalobce soud důkazy neprovedl, neboť jejich provedení bylo v řízení před zdejším soudem nadbytečné a nemohlo ovlivnit rozhodnutí ve věci samé.
10. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam o podání vysvětlení č. j. KRPA-10084-14/DN-2019-217 ze dne 9. 7. 2019, protokol o výpovědi svědka č. j. MHMP 2528129/2019/PeV ze dne 18. 12. 2019, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. MHMP 9238/2020/PeV ze dne 3. 1. 2020, odvolání žalobce ze dne 23. 1. 2020, žalobou napadené rozhodnutí č. j. 196/2020-160-SPR/11 ze dne 24. 6. 2020.
11. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce dne 21. 6. 2019 v době kolem 5:40 hod. řídil motorové vozidlo tovární značky Hyundai, reg. značky 3K2 7223, v Praze 7, na křižovatce ul. Nábřeží kpt. Jaroše a Bubenská, přičemž se na uvedené světelné křižovatce otáčel a nedal přednost protijedoucímu vozidlu tovární značky Audi, registrační značky X, v důsledku čehož došlo ke střetu vozidel a odhození vozidla Audi na zaparkovaná vozidla, čímž došlo ke škodě na zaparkovaných vozidlech. Při dopravní nehodě došlo také k poškození dopravního značení a lehkému zranění poškozeného. Po dopravní nehodě byla provedena negativní dechová zkouška u žalobce i poškozeného a zároveň nebyla jako příčina dopravní nehody uplatněna technická závada.
12. Správní orgán prvního stupně shledal rozhodnutím č. j. MHMP 9238/2020PeV ze dne 3. 1. 2020 žalobce vinným z porušení ust. § 4 písm. a), ust. § 4 písm. c), ust. § 24 odst. 1, ust. § 21

odst. 5 a ust. § 24 odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu, za což mu uložil pokutu ve výši 4 000 Kč, proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

13. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

14. Podle § 4 písm. a) zákona o silničním provozu *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.*
15. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*
16. Podle § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu *řidič odbočující vlevo musí dát přednost v jízdě protijedoucím motorovým i nemotorovým vozidlům, jezdcům na zvěřeti, protijedoucím organizovaným útvarům chodců a průvodcům hnáných zvířat se zvířaty, tramvajím jedoucím v obou směrech a vozidlům jedoucím ve vyhrazeném jízdním pruhu, pro nějž je tento jízdní pruh vyhrazen, a cyklistům jedoucím v jízdním pruhu pro cyklisty.*
17. Podle § 24 odst. 1 zákona o silničním provozu *při otáčení platí obdobně ustanovení o odbočování (§ 21) a při otáčení na křižovatce též ustanovení o jízdě křižovatkou (§ 22).*
18. Podle § 21 odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu *řidič nesmí otáčet a couvat na křižovatce s řízeným provozem a v její těsné blízkosti.*
19. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, tak je to vždy správní orgán, kdo nese odpovědnost za zjištění skutkového stavu věci. „[S]kutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, a s ohledem na princip plné jurisdikce ani nemůže znamenat, že tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav a jím odpovídající důkazní návrhy, které obviněný z přestupku poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřijatelné.“ Právem obviněného je zvolit si způsob obhajoby a bez ohledu na to je povinností správního orgánu zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. „Krajský soud je proto v mezích žalobních bodů povinen přezkoumat, zda správní orgány - nezávisle i na případné pasivitě obviněného v řízení o přestupku – této své povinnosti v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku dostaly. (...) Krajský soud tedy na základě žaloby přezkoumá, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. Dospěje-li k závěru, že správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostal, může krajský soud nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu věci shledat irelevantními (tj. soud zjistí, že s řízením nijak nesouvisí a nejsou pro jeho výsledek podstatná nebo jsou zcela nadbytečná) nebo nevěrohodnými (tj. soud jejich pravdivosti ve světle dostatečně zjištěného skutkového stavu věci neuvěří) a nově vznesené důkazní návrhy k jejich prokázání jako nadbytečné odmítnout. Tyto své závěry však krajský soud musí vždy náležitě odůvodnit. Naopak pokud krajský soud zjistí, že správní orgány v řízení o

přestupku nepostupovaly v souladu s požadavkem na zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. (...) Přitom platí, jak bylo uvedeno shora, že smyslem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nabrakovat činnost správních orgánů a vyprazdňovat účel správního řízení. Pokud tedy krajský soud dospěje k závěru, že nedostatky ve zjištění skutkového stavu jsou takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahradit činnost správních orgánů, uloží soud tuto povinnost správnímu orgánu.“

20. Dle zdejšího soudu v řízení před správními orgány zůstala nezjištěna zásadní skutečnost, a to zda poškozený skutečně před nárazem do vozidla žalobce brzdil, jak uvedl ve své svědecké výpovědi ze dne 18. 12. 2019 „...uviděl jsem před sebou vozidlo, vší silou jsem dupl na pedál brzdy, snažil jsem se vyhnout tomuto vozidlu stočením volantů, pak už došlo k nárazu...“ nebo zda, jak uvádí žalovaný a správní orgán prvního stupně, tak žalobce vjel do komunikace natolik nečekaně, že poškozený vůbec nebrzdil a téměř okamžitě došlo k nárazu.
21. V situaci, kdy žalobce rozporoval, že by pro vozidlo poškozeného vytvořil „náhlou překážku“ tím, že vjel do předmětné komunikace náhle a znemožnil poškozenému na tuto situaci reagovat, tak bylo na správních orgánech, aby vysvětlily rozpor mezi výpovědí poškozeného, který si byl jist skutečností, že brzdil a tím, že se na místě nehody nenašly brzdné stopy, které by bylo možné spojit s předmětnou dopravní nehodou. Správní orgány ale dovodily, že z informace policejního orgánu o tom, že na místě nehody nebyly zjištěny žádné brzdné stopy od vozidla Audi, je zřejmé, že poškozený ani nestačil bržděním snížit rychlost jízdy, takže ke střetu vozidel došlo v plné rychlosti. To je ale v přímém rozporu s tím, co jim sdělil sám poškozený, který v úředním záznamu o podání vysvětlení č. j. KRPA-10081-14/DN-2019-217 ze dne 9. 7. 2019 uvedl: „Blížil jsem se ke křižovatce, která je před místem a viděl jsem, že v protisměru jede nějaké bílé osobní auto. To jelo v levém pruhu ve směru jízdy. Já jsem přijížděl na křižovatku, když svítila zelená a i to auto v protisměru bylo v pohybu. Když jsem byl tak 20 až 30m před semaforem, tak to auto začalo najíždět do protisměru, vypadalo to, že se chce otočit. Já jsem na to okamžitě zareagoval tak, že jsem intenzivně sešlápl brzdu a zároveň strhl řízení vpravo.“ Pokud si tedy sám poškozený byl vědom toho, že žalobce vjíždí do jeho směru jízdy a hrozí srážka již 20-30m od místa, kde k této srážce skutečně došlo, a tvrdil, že brzdil od doby, kdy spatřil vozidlo žalobce vjíždět do svého jízdního pruhu, do doby nárazu, tak je zcela nepřipadná argumentace správních orgánů, že žalobce vytvořil pro poškozeného natolik náhlou překážku, že tento ani nestihl brzdit, neboť tato odporuje zjištěnému skutkovému stavu.
22. Je na místě připomenout názor rozšířeného senátu, že „[s]právní orgán nedisponuje ‚nekonečnou fantazií‘, není tedy povinen předvídat a ve svém rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku. Zákon ovšem správnímu orgánu ukládá, aby i při pasivitě obviněného v řízení o přestupku opatřil dostatečné množství důkazů, které přestupek, jenž je obviněnému kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují.“
23. V posuzovaném případě však žalobce, na výše uvedené nesrovnalosti, správní orgány upozornil, tyto však jeho námitky přešly tak, že výpověď poškozeného pro potřeby řízení v této části ignorovaly. Správní orgány jsou povinny zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což ale v posuzovaném případě neučinily, neboť v posuzovaném případě vznikly pochybnosti o tom, zda dopravní nehoda skutečně proběhla tak, jak ji správní orgány zachycují ve svých rozhodnutích, a to zejména s ohledem na skutečnost, že přímý účastník (poškozený) nehody opakovaně potvrdil, že nehoda proběhla jinak. Skutečnost, zda žalobce vytvořil pro poškozeného náhlou překážku, je pro posouzení věci

zásadní, neboť se od ní odvíjí velká část argumentace obou správních orgánů ohledně toho, že poškozený nepřekročil maximální povolenou rychlost.

24. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku je určení zavinění jakožto obligatorního znaku jeho subjektivní stránky nezbytné. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 8. 2006, č. j. 3 As 24/2005-73, zavinění žalobce je nutno posuzovat také s ohledem na tzv. princip omezené důvěry, podle něhož po účastníkovi silničního provozu nelze spravedlivě požadovat, aby bez dalšího předpokládal možné porušení pravidel tohoto provozu jinými účastníky a aby tomu přizpůsobil své počínání (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 2004, sp. zn. 5 Tdo 1173/2004, č. 8/2005 Sb. NS, které dále rozvádí posuzování spoluviny, a právní názor, že povinnost přednosti není právem absolutním za každých okolností, a ten, kdo porušil výrazným způsobem pravidla provozu na pozemních komunikacích, se principu omezené důvěry nemůže dovolávat; toto pravidlo představuje z uvedené zásady přednosti výjimku). Připomenout lze též další judikaturu Nejvyššího soudu, např. rozhodnutí ze dne 13. 6. 2007, sp. zn. 3 Tdo 593/2007, dostupné na www.n soud.cz, případně v jeho odůvodnění citovaná další rozhodnutí (viz též rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2008, č. 5 As 41/2006-86).
25. Lze tak uzavřít, že pro posouzení správnosti uvažování správního orgánu bylo klíčové zjištění skutečnosti, zda žalobce svojí neopatrnou jízdou vytvořil poškozenému náhlou překážku v jízdě, nebo poškozený překročil maximální povolenou rychlost zcela zásadním způsobem. Tyto otázky zůstaly neobjasněny a vyslovení viny pak mohlo být předčasné (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 3. 2007, sp. zn. 4 Tz 186/2006). Pokud nebyl skutkový stav dostatečně zjištěn, neměl správní orgán dostatečný podklad pro rozhodnutí a jeho řízení vykazuje vady, které nutně našly odraz i v rozhodnutí samotném. Příčina nehody je zásadním skutkovým zjištěním pro zjištění zavinění a rozhodnutí o spáchání přestupku (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2006, č. 2 As 41/2005-75, www.nssoud.cz).
26. Protože ze skutkového stavu tak, jak byl prezentován správními orgány, není možné zjistit skutečný průběh dopravní nehody, nemohl se zdejší soud zabývat dalšími uplatněnými námitkami, neboť to bude možné až za situace, kdy nebudou žádné pochybnosti o skutkovém stavu a skutečném průběhu dopravní nehody, které byl žalobce účastníkem.
27. S ohledem na pochybnosti, které vznikly v průběhu odvolacího řízení, bylo namíste doplnit dokazování nebo alespoň přinejmenším v odůvodnění vysvětlit, proč se správní orgány rozhodly ignorovat svědeckou výpověď a podání vysvětlení poškozeného.
28. Soud je tedy přesvědčen, že v daném případě žalovaný a správní orgán prvního stupně neučinili vše nezbytné tak, aby byl dle § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a jejich závěry nemají potřebnou oporu ve spise ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalobní námitky jsou v tomto směru oprávněné a logické.
29. S ohledem na shora uvedené soud shledal žalobu důvodnou a podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve správním spisu. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
30. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to zaplacený soudní poplatek z žaloby a návrhu na přiznání odkladného účinku ve výši 4 000 Kč, náklady za právní zastoupení žalobce ve výši 12 400 Kč za 4 úkony

právní služby /převzetí a příprava zastoupení-§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“, podání žaloby-§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, doplnění důkazů společně s novou argumentací- § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a účast na ústním jednání-§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu/. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč /§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu/. Dále je třeba připočíst částku 1 200 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu a částku DPH ve výši 2 856 Kč. Náklady řízení tak celkem činí částku v celkové výši 20 456 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. října 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně